

kem novinářského podniku a že jest tudíž i vlastníkem účtu tohoto podniku u poštovní spořitelny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jež jsou v podstatě správné a nebyly vyvráceny dovolacím rekuresem. K jeho vývodům se podotýká, že vymáhající věřitel pouze osvědčil, že povinný jest vydavatelem a odpovědným redaktorem periodického tiskopisu »S.«, což neznámá, že jest i vlastníkem anebo majitelem tohoto novinářského podniku. Stěžovatel přehlíží, že vlastníkem takového podniku může býti také právnická osoba a že ani s hlediska tiskového zákona nelze stotožniti úkoly a odpovědnost vydavatele s úkoly a odpovědností vlastníka novinářského podniku (komentář Dra Liszta k rakouskému tiskovému právu str. 78, 79, 236, 238 a 312). Právem proto rekursní soud návrh na povolení exekuce zamítl.

Čís. 3779.

Zápis firmy státního občana S. H. S. lze povolití jen na základě zjištěné vzájemnosti.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 288/24.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d uložil Radislavu P-ovi, žádajícímu za zápis firmy do rejstříku, by předložil domovský list na doklad o tom, že jest příslušníkem státu Československého, jinak, aby ve smyslu Šu 33 obč. zák. a Šu 8 živn. ř. vysvědčením ministerstva spravedlnosti v Praze prokázal, že se v království S. H. S. ohledně příslušníků československých zachovává vzájemnost. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení není ve zřejmém rozporu se zákonem, jak vytýká stěžovatelka a není proto dovolací rekurs v Šu 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. odůvodněn. Smlouva o prozatímní úpravě obchodních styků mezi Československou republikou a Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců ze dne 18. října 1920, jež nařízením vlády republiky Československé ze dne 19. listopadu 1920, čís. 629 sb. z. a n. byla uvedena v prozatímní platnost na základě zákona ze dne 25. listopadu 1919, čís. 637 sb. z. a n., a jež dle vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. května 1923, čís. 104 sb. z. a n. dne 23. listopadu 1921 byla ratifikována, upravuje jen o b c h o d n í s t y k y mezi Československou republikou a Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců. To plyne již z čl. 1 smlouvy, dle něhož ve vzájemném obchodu přiznávají se vše-

cka práva a ulehčení, kterých užívá, nebo bude užívati obchod kteréhokoli jiného státu, což týče se vůbec všech nařízení, vztahujících se na dovoz, vývoz, cla, poplatky, vnitřní dávky, ukládání do skladišť, další dopravy, celního řízení atd., vychází to však i z článku čtvrtého, který stanoví, že usnadniti jest obchodníkům a průmyslníkům volný vstup do území druhé smluvní strany, by mohli vyřizovati své záležitosti, t. j. nákup a prodej zboží, dopravu, pojištění, ukládání do skladišť až do další dopravy do území jedné nebo druhé strany, při čemž budou požívati na území jedné i druhé strany právní ochrany jako tuzemci. V příčině provozování svých obchodů budou požívati všech práv i výhod, jichž požívají i občané kteréhokoli jiného státu. Ustanovení tato nasvědčují, že smyslem smlouvy jest, by usnadněno bylo vzájemné obchodování z území do území v ten způsob, aby ujednávání kupních smluv a jich realizace dály se s co nejmenšími obtížemi. Naproti tomu nelze z této smlouvy dovozovati, že státním občanům obou států měly býti poskytnuty při zřizování závodu trvalé povahy v území státu druhého tytéž výhody jako občanům státu vlastního, jmenovitě, že by bez dalšího průkazu vzájemnosti mohla býti firma takto zřízeného závodu protokolována. V tom směru třeba pro tuzemsko dle ustanovení §u 33 obč. zák. zvláště vykázati, že Království Srbů, Chorvatu a Slovencu poskytuje zdejší státním příslušníkům stejná práva.

Čís. 3780.

Proti dědici nelze vésti exekuci vnucenou dražbou zůstavitelovy nemovitosti, dokud nebyl v pozemkové knize zapsán. Věřiteli zbývá postup dle §u 350 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 304/24.)

Vymáhající věřitel navrhl exekuci vnucenou dražbou nemovitostí, jež byly připsány polovicí dlužníci, polovicí pak dosud zůstaviteli, ač dlužníci byla již doručena odevzdací listina, dle níž se dlužníci dostalo dědictvím i druhé poloviny. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele, pokud se domáhal povolení exekuce i na polovicí nemovitostí, připsanou dosud zůstaviteli.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když rekursní soud zjistil, že povinné dlužníci byla již doručena odevzdací listina, týkající se pozůstalosti Vojtěcha S-a, a že jí tím byla odevzdána polovice nemovitostí zapsaných, připsaná zůstaviteli, nesmí se přehlédnouti, že odevzdáním pozůstalosti nabývá dědic sice vlastnictví i nemovitých statků, zůstaviteli připsaných, avšak toliko vlastnictví přirozeného, nikoli knihovního. Tohoto lze nabýti pouze vkladem do pozemkové knihy (§ 431 obč. zák.). (Randa vlastnictví IV.